

ת"פ 1269/09/18 - מדינת ישראל נגד אלברט ישראילוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 1269-09-18 מדינת ישראל נ' ישראילוב

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה
נגד
הנאשם אלברט ישראילוב
ע"י ב"כ עו"ד מירי פרידמן

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:

התפרצות לבית מגורים לביצוע עבירה - לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**");
גניבה - לפי סעיף 384 לחוק העונשין; קבלת נכס שהושג בעוון - לפי סעיף 412 לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן (להלן: "**התיק העיקרי**") מייחס לנאשם שני אישום. בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 25.6.2018 בין השעות 09:00-15:30, התפרץ הנאשם לדירת מגורים בדרך לא ידועה, וגנב מתוכה 100 דולר, 100 יורו, תכשיטים של המתלוננת ושל סבתה וכן סיגריות.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 23.8.2018 החזיק הנאשם בתכשיטים שגנבו יום קודם לכן מדירת מגורי המתלוננת, בידעו כי הושגו בעוון.

2. הצדדים הסכימו כי יתקבל תסקיר שרות המבחן לגבי הנאשם. לאחר שהתקבל התסקיר,

צירף הנאשם תיק נוסף, ת"פ 49610-12-20 (להלן: "**תיק הצירוף**"), בו הורשע בעבירות הבאות: התפרצות לבית מגורים לביצוע עבירה - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; החזקת נכס החשוד כגנוב - לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות תיק הצירוף, ביום 6.12.20 בשעה 12:30 לערך, יצאה המתלוננת מדירתה לטיול עם כלבה והניחה את מפתח הדירה במקום מחבוא. לאחר ששבה אל הדירה ולא מצאה את המפתח במקום בו הותירה אותו, ניסתה לפתוח את דלת הדירה אך זו היתה נעולה. בהמשך, הבחינה המתלוננת בנאשם יוצא מדירתה, הנאשם הדף אותה ובתגובה הורתה לכלבה שיתפוס את הנאשם. הכלב אחז בשיניו את הנאשם בידו והנאשם ברח שתי קומות במורד

המדרגות. כל אותה עת, אחזה המתלוננת ברצועת הכלב כך שנגררה על גבה על פני שתי קומות עד הכניסה לבנין שם נעצר הנאשם. כתוצאה מהמאבק נזקקה המתלוננת לטיפול בבית חולים בשל חבלות של ממש ובהן רגישות בברך שנזקקה לחבישה ולחמישה ימי מחלה. באותן נסיבות, גנב הנאשם מהדירה תכשיטים שונים המפורטים בכתב האישום. בעת מעצרו החזיק הנאשם בכיסו בשתי שרשראות זהב ובצמיד זהב החשודים כגנובים.

תסקיר שרות המבחן

3. שרות המבחן פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר עלה ארצה בגיל צעיר וגדל במשפחה נורמטיבית שהתמודדה עם קשיי קליטה ופרנסה בארץ. בגיל 30 החל הנאשם להשתמש בסם מסוג קנאביס וב"סמי פיצוציות" והצליח להיגמל מהם באופן עצמאי בתחילת שנת 2021, תוך שימוש באלכוהול לשם הקלה על סימפטומים של גמילה. שרות המבחן התייחס לקשיי הנאשם לשתף פעולה בקשר טיפולי בעבר, וקשייו בהפעלת שיקול דעת ובויסות דחפים, ושילב את הנאשם בטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות במקום מגוריו וכן במרכז יום. לאחר מעקב לגבי ההליך הטיפולי שעבר הנאשם החל מחודש מאי 2021, התרשם שרות המבחן כי הנאשם מצוי בעיצומו של תהליך שינוי חיובי ומשמעותי באורח חייו. עוד צוין כי ההליך המשפטי מרתיע ומציב גבול לנאשם, ואילו המשך ההליך הטיפולי מהווה גורם מפחית סיכון להישנות עבירות בעתיד. בהתחשב בכך, המליץ שרות המבחן על ענישה שיקומית בדרך של צו מבחן וכן צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

המלצת שרות המבחן ניתנה בטרם צירף הנאשם את תיק הצירוף.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה היפנה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירות, המשפיעות על מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה, ובהם הפגיעה המשמעותית בביטחון האישי של קורבן העבירה. לגבי מתחם הענישה, טען כי יש לקבוע מתחם המתחיל בשנת מאסר ועד לשנתיים, זאת ביחס לכל כתב אישום בנפרד. לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, פירט ב"כ המאשימה את עברו הפלילי בעיקר בתחום התעבורה, בגינו אף ריצה מאסר ממנו שוחרר בחודש מרץ 2020, חודשים בלבד בטרם ביצע את העבירות בתיק הצירוף. ב"כ המאשימה התייחס להליך הטיפולי בו מצוי הנאשם, וטען כי אין מדובר בהליך יוצא דופן המצדיק חריגה ממתחם הענישה. לפיכך, עתר להטלת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי למתלוננות וקנס.

5. ב"כ הנאשם הרחיבה בטיעוניה לגבי תיק הצירוף כי מדובר בהתפרצות לבית ריק, כאשר הנאשם ניסה להימלט והמתלוננת הורתה לכלבה שיתקוף אותו, בבחינת עשיית דין עצמי. במסגרת טיעוניה, לא נשמעה התייחסות לסוגית מתחמי הענישה אלא טיעון מפורט ומנומק לצורך לחרוג ממתחם הענישה לקולא בשל שיקולי שיקום. טיעוני ב"כ הנאשם התייחסו למצבו האישי - אב לשני קטינים, ללא עבר פלילי הקשור לעבירות בהן הורשע - ובעיקר התמקדה בהליך הטיפולי שעבר אשר יסוכל ככל שהענישה לא תהיה שיקומית. בנוסף, פירטה כי הכנסות הנאשם ירדו באופן משמעותי בשל נכונותו ליטול חלק בהליך הטיפולי, דבר אשר השפיע רבות על משפחתו הקרובה הנמצאת בחובות משמעותיים ולקראת ניתוק מחשמל. לאור כבדת הדרך המשמעותית שעבר הנאשם, עתרה באת כוחו לאמץ את המלצות שרות המבחן, וביקשה לבסס את טיעוניה בפסיקה שהוגשה.

הנאשם בעצמו ביקש הזדמנות, טען כי הוא נקי מסמים וכן כי גמילתו מסמים נותנת לו תקווה לעתיד.

דין והכרעה

6. ב"כ המאשימה טען כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים - האחד לגבי התיק העיקרי והשני לגבי תיק הצירוף. בחינת הסוגיה בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014)), מעלה כי אכן מדובר במקרים שאינם מהווים חלק ממסכת עבריינית אחת או רצף אחד של אירועים. אמנם, מדובר בעבירות מסוג דומה אולם זהו הקשר היחיד הקיים בין שני האירועים המרוחקים בזמן, במקום ועוד. אותו נתק בזמן בין שני כתבי האישום, של למעלה משנתיים, אינו קיים ביחס לשני האישומים בתיק העיקרי אשר בוצעו בסמיכות זמנים ולגביהם יקבע מתחם ענישה אחד.

7. התפרצות לבית מגורים פוגעת, בראש ובראשונה, בזכותו של כל אדם לתחושת בטחון ופרטיות בביתו. חדירה זו למקום הפרטי והבטוח של קורבן העבירה, מערערת את בטחונו האישי ובכך מהווה פגיעה גדולה לעין שיעור מהפגיעה הכספית. בנוסף, לא פעם לרכוש הנגנב קיים ערך אישי וסנטימנטלי העולה על הערך הכלכלי. היבט נוסף אותו יש לשקול הוא הפוטנציאל הקיים לעימות אלים בין המתפרץ לבין דיירי הבית, עימות העלול להסתיים בתוצאות קשות. יפים לענין זה הדברים הבאים:

"בעבירות התפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של "ביתי הוא מבצרי". קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות..."
(ע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, (24.5.2012)).

כחלק מעבירות הרכוש, אף עבירות הגניבה והחזקת נכס שהושג בעוון או חשוד כגנוב פוגעות כלכלית בקורבן העבירה ולעיתים טמונה בהן פגיעה נוספת כשלרכוש הגנוב קיים ערך אישי וסנטימנטלי. מבצע עבירות אלה מהווה למעשה את המוטיבציה לביצוע העבירה העיקרית, של גניבת הרכוש, שכן ללא נכונות לקבל רכוש זה - תפחת המוטיבציה לביצוע הגניבה.

בחינת הפסיקה הנוהגת בגין עבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה, מצביעה על מתחמי ענישה הנעים בין כשנת מאסר בפועל ועד למאסר למשך כשנתיים ולמעלה מכך במקרים מסויימים: רע"פ 689/20 **דויד גבאי נ' מדינת ישראל** (28.01.2020); רע"פ 4830/20 **אשר סויסה נ' מדינת ישראל** (28.07.2020); רע"פ 3058/18 **אביב רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.04.2018) (להלן: "**ענין רחמילוב**"); רע"פ 6210/18 **אוסמה אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (3.09.2018); רע"פ 9339/17 **דוד אוחיון נ' מדינת ישראל** (25.12.2017); רע"פ 916/17 **אברהם בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.04.2017); רע"פ 8399/15 **אליאב קדוש נ' מדינת ישראל** (19.05.2016); רע"פ 1600/15 **אברהם בועזיז נ' מדינת ישראל** (27.04.2015); רע"פ 8637/14 **עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.2015).

ש לציון כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.10.2016)).

8. אחד השיקולים המשמעותיים בעת קביעת מתחם הענישה הוא נסיבות ביצוע העבירה, המעידות על מידת הפגיעה בערכים המוגנים. במסגרת התיק העיקרי, האישום הראשון אינו מפרט את אופן ההתפרצות לבית המגורים, אך מפרט את הרכוש שנגנב אשר כלל תכשיטים של המתלוננת ושל סבתה, להם לא פעם ערך העולה על שווי הכספי בלבד. באופן דומה, אף באישום השני החזיק הנאשם בתכשיטים שהושגו בעוון. בשני האישומים לא פורט נזק כספי משמעותי ולא פורטו נסיבות מחמירות מעבר לעצם ביצוע עבירות הרכוש. לעומת זאת, במסגרת תיק הצירוף התממש החשש מפני מפגש בין פורץ לבעל הדירה, ולפיכך מדובר בנסיבות מחמירות מאלה של התיק העיקרי:

- ראשית, מידת הפגיעה בקורבן העבירה במקרה זה משמעותית מהפגיעה בתיק העיקרי, כאשר נקל לשער את התדהמה, החשש והפחד שאחזו בבעלת הדירה בעת שהבחינה בנאשם יוצא מדירתה כשהיא בסמוך לדלת.

- שנית, אותו מפגש ממחיש את הפוטנציאל האלים של עבירת ההתפרצות לדירה, בשים לב לעובדה שהנאשם לא היסס להדוף את המתלוננת בעת שיצא מהדירה.

- שלישית, אין בידי לקבל את טיעון ב"כ הנאשם ביחס לנסיבות האירוע: באופן שונה מטיעונה, אשר התמקד בדחיית טענה לכאורה כי הנאשם ביצע עבירת תקיפה, ב"כ המאשימה לא טען שהנאשם תקף את המתלוננת. טיעון ב"כ המאשימה התייחס ל"מאבק" שהתפתח בין הנאשם לבין המתלוננת, כמפורט בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, בסופו נחבלה המתלוננת (עמ' 16 ש- 13-14 לפרוט'. יצוין כי לא הוצגה כל ראיה לגבי חבלה כלשהי שנגרמה לנאשם). בנוסף, גם במקרה זה גנב הנאשם תכשיטים ואף החזיק בתכשיטים החשודים כגנובים.

9. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם בנסיבות האירועים וכן את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי כל אחד משני כתבי האישום נע בין 12 חודשי מאסר ועד ל-24 חודשים, לצד ענישה נלווית. יצוין כי לולא עתירת המאשימה, יתכן והיה מקום לקביעת מתחם ענישה מעט גבוה יותר ביחס לתיק הצירוף.

רכיב ענישה רלוונטי נוסף הוא קנס כספי המתחייב לנוכח המוטיבציה הכלכלית לביצוע עבירות הרכוש. במסגרת בחינת רכיב ענישה זה יש לשקול את מידת הנזק הכספי שנגרם, את פוטנציאל הנזק, וכן לתת משקל למצבו הכלכלי הרעוע של הנאשם כפי שהוצג בפני בראיות. לאחר ששקלתי שיקולים אלה, אני קובע כי מתחם הקנס לגבי כל אחד מכתבי האישום נע בין 1,000 ₪ ל- 7,000 ₪.

העונש המתאים

10. ב"כ הנאשם עתרה להטלת ענישה שיקומית, כפי שהמליץ שרות המבחן, תוך סטייה ממתחמי הענישה בשל שיקולי שיקום בהתאם להוראת סעיף 40ד'(א) לחוק העונשין. מדובר בסוגיה שיש לבחון בצורה זהירה, תוך בדיקה

מדוקדקת של התהליך והשינוי שעבר הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה רק במקרים נדירים ומובהקים המצדיקים זאת:

"נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות...כן נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם"
(ע"פ 1229/19 יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.7.2019)).

אין ספק כי לשיקולי שיקום קיים מקום נכבד במסגרת בחינת העונש המתאים וכי יש לבחון אותם בכובד ראש. לצד זאת, יש לשקול היטב אף שיקולי שמירה על שלום הציבור ושיקולי הרתעה. כך התייחס בית המשפט העליון לסוגיה זו במסגרת דיון בעבירות התפרצות לבית מגורים, בעת שדחה בקשה לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום:

"אשר לטענת המבקש בדבר שיקומו - כידוע, 'שיקולי שיקום אינם חזות הכל', ולצד שיקולים אלו נדרש בית המשפט לשקול שיקולי ענישה נוספים, בכלל זה אינטרס השמירה על ביטחון הציבור, הרתעת הרבים והיחיד והגמול"
(רע"פ 6607/21 אמיר חסון נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (21.10.2021)).
ראו התייחסויות דומות, במסגרת דיון בעבירות התפרצות לבית מגורים: עפ"ג (ת"א) 6894-08-21 מדינת ישראל נ' ליאב קאולי, פסקאות 15-17 (24.11.2021); רע"פ 3565/20 צביקה לביא, פסקאות 10-11 (14.06.2020); רע"פ 7658/18 אורן זוהר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.11.2018); ענין רחמילוב, פסקה 9.
ראו התייחסות דומה ביחס לעבירות אחרות: רע"פ 2361/20 משה בן אדרת נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.04.2020).

בכל המקרים שפורטו לעיל נסוגו שיקולי השיקום מפני השיקולים האחרים, תוך שבית המשפט עמד על חומרת עבירת ההתפרצות לבית מגורים והצורך בנקיטת יד קשה כנגדה:

"בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרת עבירות של התפרצות וגניבה, לצד נפוצות התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים (ראו למשל רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (16.3.2014))" (ענין רחמילוב, פסקה 10).

11. ב"כ הנאשם היפנתה לפסיקה על מנת לבסס את טיעוניה. עיון באותה פסיקה מעלה כי מדובר במקרים בעלי מאפיינים של הליך שיקומי שונה מזה אותו עבר הנאשם במקרה הנדון:

- במסגרת עפ"ג (מחוזי חיפה) 34931-03-21 מדינת ישראל נ' פצ'יורין (8.07.2021), מדובר בנאשם אשר לחובתו הרשעות קודמות ומאסר מותנה. הנאשם עבר הליך גמילה משמעותי ביותר בקהילה טיפולית סגורה לאחר שהועבר ישירות ממקום מעצרו לאשפוזית, וסיים הליך שיקומי משמעותי

ביותר שנמשך כשנה ושבעה חודשים (סעיף כ' בפסק הדין).

- במסגרת עפ"ג (מחוזי חיפה) 29973-10-19 **מדינת ישראל נ' אחמד מוגרבי** (25.06.2020), מדובר בנאשם אשר לחובתו הרשעות קודמות. הנאשם עבר הליך טיפולי של עשרה חודשים במסגרת קהילה טיפולית סגורה, וכן הוצגו נתונים כי לא שב לביצוע עבירות או לשימוש בסמים במשך חודשים רבים לאחר מכן (סעיפים 19 ו-21 בפסק דינה של כב' השופטת נאות פרי). אב בית הדין באותו פסק דין, כב' השופט אליקים, היה בדעת מיעוט לפיה יש לקבל את ערעור המאשימה.
- עפ"ג (מחוזי ים) 9706-03-14 **מדינת ישראל נ' אליהו סבג** (25.05.2014), לא עסק בחריגה ממתחם ענישה בשל שיקולי שיקום, כאשר הכרעת הדין באותו מקרה ניתנה בטרם כניסת תיקון 113 לתוקף. גם באותו מקרה, מדובר היה בהליך טיפולי משמעותי ביותר של קהילה טיפולית סגורה, ומעקב במשך למעלה משנתיים.
- במסגרת ת"פ (שלום רמלה) 45674-03-20 **מדינת ישראל נ' אחסאן זלום** (14.12.2021), מדובר בהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. הנאשם, אשר לחובתו הרשעות קודמות, עבר הליך טיפולי ממושך ואינטנסיבי בקהילה טיפולית סגורה במשך למעלה משנה וארבעה חודשים (עמ' 11-12 לפרוט').

בכל הדוגמאות שהוצגו על ידי ב"כ הנאשם, מדובר בנאשמים אשר בשל רקע התמכרותי נזקקו לטיפול אינטנסיבי ביותר בקהילה טיפולית סגורה, עברו טיפול עמוק ומשמעותי זה לאורך כשנה, ואף הוכיחו את עצמם במשך תקופה ארוכה של חודשים לאחר מכן. במקרה הנדון מדובר בנאשם אשר נהג להשתמש במשך כשמונה שנים בסם מסוג קנאביס וב"סמי פיצוציות" והצליח להיגמל מהם באופן עצמאי. שימוש זה בסם, לא מנע מהנאשם לשמור על יציבות תעסוקתית שכללה אף נהיגה במונית עד לשנת 2017, עת נשלל ממנו רשיון הנהיגה. בנוסף - ומבלי להמעיט מחשיבות ההליך הטיפולי אותו עבר הנאשם עד כה - מדובר בקשר טיפולי קצר יחסית הנמצא בשלב מוקדם, החל מחודש מאי 2021. קשר זה כלל שיחות טיפוליות פעמיים בשבוע ביחידה לטיפול בהתמכרויות, מסירת בדיקות שתן נקיות (למעט בדיקה אחת בה נמצאו שרידי אלכוהול), וכן טיפול במשך כחודשיים במסגרת של מרכז יום. אין מדובר בהליך טיפולי אינטנסיבי, מעמיק וממושך, כגון זה שפורט בכל הדוגמאות אשר הוגשו על ידי ב"כ הנאשם. יש לבחון נתונים אלה של הנאשם למול שיקולי הענישה הנוספים, בהתאם לנסיבות האירועים בהם הורשע וכן בהתאם לנסיבותיו האישיות.

12. על מנת לבחון את התנהלות הנאשם, אפנה לפעילותו לאורך ציר הזמן: בחודש יוני 2018 התפרץ הנאשם בדרך לא ידועה לבית מגורים וגנב מתוכו כסף במזומן ותכשיטים; כעבור כחודשיים, החזיק הנאשם בתכשיטים אשר נגנבו יום קודם לכם מבית מגורים, בידעו כי הושגו בעוון; בחלוף כחודש ימים, נדון הנאשם למאסר למשך 15 חודשים בגין תיק תעבורה שהוגש כנגדו בחודש ינואר 2017 (כנגד הנאשם 48 הרשעות תעבורה), ממנו השתחרר בחודש מרץ 2020; ביום 3.11.20, במסגרת התיק העיקרי, הודה הנאשם והורשע בכתב אישום מתוקן ובהתאם להסכמות הצדדים נדחה הדיון לשם קבלת תסקיר שרות המבחן; כעבור כחודש ימים בלבד, ביצע הנאשם את העבירות בהן הורשע בתיק הצירוף, התפרץ שוב לבית מגורים ולא היסס לדחוף את המתלוננת בעת שביקש לעזוב את המקום.

השתלשלות עניינים זו מלמדת על התנהלות עבריינית, חוזרת ונשנית לאורך מספר שנים, ללא כל מורא: ביצוע עשרות עבירות תעבורה; התפרצות לבית מגורים לאחר שהוגש כתב אישום בבית המשפט לתעבורה; חזרה לביצוע התפרצות לבית מגורים כתשעה חודשים בלבד לאחר שחרור ממאסר ממושך; ביצוע אותה עבירה תוך כדי ניהול ההליך הפלילי הנוכחי ובסמוך לאחר הרשעה בו.

לנתונים אלה, המעידים על דפוסי חשיבה והתנהגות בעייתיים מצד הנאשם בעת שהחל בקשר טיפולי, יש להוסיף את המשקל המשמעותי של אינטרס השמירה על ביטחון הציבור ושלומו, את הצורך בביסוס הרתעה וגמול, ובעיקר - את משקלו של עקרון ההלימה. למול מכלול זה, אני מוצא כי אופי ההליך השיקומי שעבר הנאשם, השלב בו הוא נמצא והשינוי עליו הצביע שרות המבחן עד כה, אינם מכניסים מקרה זה לגדר אותם מקרים חריגים ומובהקים המצדיקים סטיה ממתחם הענישה. הנאשם אכן התגייס להליך טיפולי בבעיית השימוש בסמים ושיתף פעולה בתחום זה, אולם עד כה קשה להצביע על שינוי עמוק ומשמעותי בדרך חשיבתו ותפיסתו לגבי ביצוע העבירות, חרטה כנה על מעשיו ואף הבעת אמפטיה לנפגעות העבירה. המלצת שרות המבחן היא בעלת משקל, אולם מדובר בהמלצה בלבד המספקת תמונה מקצועית ביחס להיבטים המסוימים עליהם מופקד שרות המבחן (רע"פ 5023/18 **בדיר נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (28.06.2018)).

13. במסגרת בחינת העונש המתאים יש לשקול את חומרת התנהלות הנאשם כמפורט לעיל, אך לצד זאת יש לתת משקל משמעותי לקבלת האחריות על ידו ולשיתוף הפעולה עם שרות המבחן. יש לקוות כי הנאשם ישכיל להמשיך באותה דרך בה החל וימנע מביצוע עבירות פליליות ומשימוש בסמים בעתיד, זאת לטובתו, לטובת ילדיו ולטובת החברה. בנוסף, אני מוצא כי יש לתת משקל להשפעת מידת העונש על הנאשם ועל משפחתו הקרובה, אשתו וילדיו. צירוף נתונים אלה מציב את עניינו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה לגבי כל אחד מכתבי האישום.

בנסיבות אלה, אני מוצא לגזור על הנאשם עונש אחד אשר יתחשב בביצוע המפורט בשני כתבי האישום, באופן בו מרבית רכיב הענישה המצוי ברף התחתון בכל כתב אישום יחפוף זה לזה, זאת לנוכח השיקולים שפורטו לקולא.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חמישה עשר חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו בין הימים 14.12.20-24.12.20.
- ב. שמונה חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. שלושה חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג עוון.
- ד. קנס בסך 1,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו.
- ה. פיצוי בסך 2,000 ₪ לכל אחת מהמתלוננות לדירותיהן התפרץ הנאשם. הקנס והפיצוי ישולמו בחמישה תשלומים שווים החל מיום 1.3.22 ומידי חודש בחודשו.
- ו. מוצגים יושבו לבעליהם, ובהיעדר בעלים - יחולטו או יושמדו בהתאם לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' אדר א' תשפ"ב, 07 פברואר 2022, במעמד הצדדים.